

מסורת הש"ס

א) יומא ד' חגיגה כג. ע"ש פרה פ"ג מ"ז ע"ש, ב' בעי"ז ב"ק נא., א' [נשלח כ:], ד' ע"י ירוש' יומא פ"ב ה"א, ט' לעיל כ., ו' פסחיו נט., ו' ט' שם: ח' ע"ב ד"ה והאמר:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה א"י הכי וכו' שפיר קידוש הס"ד ואח"כ מ"ה וגמשיה בעין עבודה:

שינויי גוסהאות

א) יום כשר בה לא פסיל בה טומאה בקידוש שלה (ש"ס). ובעי"ז ברכ"י: ב' ורגליו נגי קדמות ל"ג לה וכו' בנב"ה. ונכ"ט] וכל"ה מוכרח לז"ג: רגליו, דהא בעינן דומיא דשמיט דלעיל יט ע"ג, ובשעת עטרת א"ל לעמוד ע"ג כל שנת (מרחיט שדה ענ"ש), וע"ש בנג' קט"י. ואמנם בכתב"י גרס' ליה, וכו' ברכ"י: א' ניחא נמי ל"ג בתמי' ובע"י כ"פ: ד' ל"ל דהנח, והא תחילת דינו? (ש"ס): ח' ל"ל ב"ה (ש"ס): ו' בה לא פסיל טומאה בקידוש שלה (ש"ס): ז' קידוש (כ"י): ח' כשרין ממוזי (כ"י): ט' לילה אבל אם היו משקיעים כל הלילה והצליח בעה"ז נפסלים בכך אף לאברים הס"ד ומצ"ד אף למתירין ברי ואם שקיעו קודם וכו' כ"ל (ש"ס), ובעי"ז ב"ק וכתב"ס סודר, וע"י מ"ק ודרכי יוס' א' ב"ק מוסף קלן תמיכות לעיל ואם שקיעו קודם עמוד השחר מנע שמיטת מימיו לקידוש במתירין: יא) כשמצי"ט טקף היינו אברים ופדרים קאמר ר' יוחנן דמיפסל בהיציאה דר"ל לאברים במתירין וצריך שיהא משוקע כל הלילה ואחריוהו מליג: יב) ל"ל מחר (ש"ס): ג' ל"ל הא? (פ"ט): וד"ה בבי"ב: ד' בדי ורי וצ"ל סבר לא כרבי אבל כ"ר ל"ל (ש"ס): ה' ע"י ציור דכתיבה ב"ק, ח"י וט"ק. וכתב"ר"ס ש"ך כתב דק"י א"י ש"ך לקנן בתמי' תמי' אק"י וא"ת ויפסול ורי? שג"ו ודי זמא כ' דקמנוא אחר המי שאל: ט' מ"ן ארע"ה דרגנן כ' דמינח לילה הוא ט"ס וי"ל ליה. ולעני"ד א"ן הכנה להניח ודרכים ינחא ע"י כ"י שג"ו ודי דוד וע"ש: וי' מ"ן במבולחה בדפדפ"ש (ש"ס), וע"י כ"פ: י"ח) דוקא שלא שקיעו אלא כ"ר ל"ל (ש"ס): י"ז) כ"ר שיהיו יכולין כל הלילה כ"י ע"י: כ"ב) ל"ל א"ת (ש"ס): י"א) ל"ל בבדי (ש"ס), ל"א וליבד (גמיו'): כ"ג) ל"ל ביה (ש"ס): כ"ד) להמישע ע"כ"ל ל"ל (ש"ס): כ"ה) ל"ל ורי גמח' ורי? וע"י בנג' קט"י: ב"ז) ל"ל היה (כ"י): ב"ז) ל"ל בקידוש (ש"ס): ב"ז) ל"ל ויבואו (ש"ס):

לוקוטים

דכתיב ממנו, הא בעלמא אפילו בחיובו שפיר דמי. (ש"ח) הסיכא אב"י פ"י ק"א] ואע"י שדרכי רבנו (הטור) סבי' עצי"ט משכבשך ידיו בתוך הכלי לא עלהת לו טהלה לאכילה, וכן דעת רוב הפוסקים, ומ"מ לענין גטילה שחרות אפטר שגטילה לו ודין דלא אשכחן מהפוסקים מ"ד דליבעי כלי אלא ק"י תשובה, והוא אומרת שבענין דרי בשלי השרוע על דיו לא טני כשבשכשך דלעולה א"ת עוברת עד שיערה עליהם מים ג"פ ומשכשך ידם בכלי אפי' כמה פעמים לא ישובי אלא פעם אחד שכיין ששבשך ידיו פעם אחד שגמאו כל מים שבכלי ותו לא מהני מיד. (כ"י אר"ם פ"ד)

והא פרה דעמווי מעמאין ליה. אחר קידוש זה דתמן ה' כו' וטבילה זו צהר המשחה היתה והכי תמן לה במסכת פרה (פ"ג מ"ו) ואחר טבילתו מיד הוא מסדר מערכתה ושורפה אלמא אחר הקידוש הזה היתה וש"מ לא פסלה לה ה' טומאה. י"ש חסרין' בספר"ס

וגראה לי הגירסא הכי שאני פרה הואיל וטבול יוס כשר צה ה' טומאה לא פסלה נקידושין שלה: אי הכי למא לי דמקדש. הואיל ואין קידוש ה' כשאר א' קידוש עבודה: צביור. שיכנים ידיו ורגליו בתוכו: הא כיור דומיא דמערה. והיכי דמי כגון שנכנס לתוכו: מי מערה אינערץ ליה. כלומר לעולם דכוותיה צביור נמי פסול והאי דנקט מי מערה אינערץ סד"ל הואיל והואיל וטבילה מעלייתה היא עדיפא א"ל מכיור שהן שאזנין וקידוש אין כ"ל וטבילה אין כ"ל אצל הכה טבילה איכא קמשמע לן: ה"ג אמר רבי חי"א בר יוסף מי כיור נפסלין למתירין כמתירין לאצרים ורז חסדא אמר אף למתירין אין נפסלין אלא בעמוד השחר עבודה שהקידוש צריך לה היה ומן מימיו ליפסל. אם עבודה [מתיר הוא כגון עבודת] דס או קמליס שנפסלים צבא הלילה עליהם כדאמר' צאחיו מקומן (לקמן דף נז.) מנין לרס שנפסל בשקיעת החמה וכו' מי כיור נפסלין בשקיעת החמה אם לא נשקע הכיור צבור לפני שקיעת החמה נפסלים מימיו לקדש עוד מהס לצורך עבודה יוס מחר אפי' שיקעו קודם עמוד השחר העושה

לינה ככל מקום אינו מועיל לו שלפי עבודתו הוא חשובו וכן אם שקעו לפני שקיעת החמה והעלהו צבילה מכיון שמאלו הלילה שעה אחת חוץ לצור נפסלו מימיו לעבודה היום: לאצרים כאצרים. לקדש מוכן לעבודה הקטר חלצים נפסלין בעמוד השחר כמו שאצרים נפסלין צבילת עמוד השחר דכתיבי עד צקר ו' אצל כל הלילה כשרין ה' לקדש מהן לעבודה לילה א' ואם שיקעו קודם עמוד השחר מנע כשרין מימיו לקידוש עבודה (היום: אף) [מסירין נו' לאצרים. כמס שאין האצרים נפסלין אלא בעמוד השחר אף כל ליות אין פוסלות בשום קדושה אלא בעמוד השחר ז' ור' יוחנן אמר כיור כיון ששקעו. צבור כדרך מלותו סמוך לשקיעת החמה: שז אין מעלה. כל הלילה. וקס"ד דאפי' לעבודה הלילה א' קאמר ר' יוחנן דמיפסל צה העלאתו ואמתריהו פליג: לעבודה לילה. הקטר חלצים: ולמחר אינו מקדש. קס"ד דאסור לקדש הימנו קאמר שנפסל בשקיעת החמה לעבודה יוס אלמא כולה כרבי חי"א סבירא ליה: מאי אינו מעלהו נמי דקאמר. רבי יוחנן לעיל לעבודה יוס משום פסול עשה יוס קאמר מה שלא יפסלו מימיו לעבודה יוס וקא פסקא דעתך השתא שהעלאת הלילה תפסלם לעבודה מתיר ב' כר' חי"א: אי הכי היינו דרבי חי"א. מאי ב' אינו מעלהו דקאמר רבי יוחנן עלה דר' חי"א ודרצ חסדא מאי אחא למימר הא רבי חי"א נמי ה"ק: איכא

בתחילת הלילה או בצאמצעה דכדי כא' שיהא זכור בעמוד השחר אלא לפי שהוא זמן פסול מתירים את דס וקומץ קצעו זמנו צערב ולר' יוחנן אע"פ שעל כרחו יש לכן להעלותו לתרומת הדשן לא דמי דפי' צקוטרס [לקמן א' ח"ל] דלא סגי' ליה צבאו קידוש או שזכה לפיים כל תרומת הדשן וגזירת שיקוע איכא למיחש דכיון ששקעו ונעשיו הגיע זמן הסמוך לצבאו לא פשע ליה ב' והער משקע ליה ולא היה למעלהו צבילה שמימיו לקדש כהנים הנבאין תמיד להקטיר ואמי ואליפשע ב' וא"ת ויפסול מימיו ומה צ"ך והא השתא נמי כשמשקעו בעמוד השחר וחזר ומעלהו ציום לא היה יכול לקדש במימיו למתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו וריעה אלא לאצרים היה יכול לקדש ומי הוא שוטה שיכול לקדש ציום קידוש גמור שיעיל לכל העבודות והוא עומד ומקדש קידוש שאינו מועיל אלא לאצרים וי"ל דכיון דקדש להו המים ככלי שרת מנאה לשומרין כשאר קדשים שלא יפסלו דפי' צקוטרס כ"ך דשמעתין אי נמי כ"י שלא יצואו לידו ונחר ה' ויעמלו את הידים וכשמעלין את המיור ציום היו מערין מימיו ככלי שרת דפעמים שמקדשין הרצה כהנים ככל דדין ומי שיש לו לקדש לאצרים מקדש מן המים שנכלי שרת ושנים עשר כהנים שהיו ה' מקדשין צבת אחת מן הכיור לצורך התמיד אף על פי שהיה פיים של תמיד קודם ע"ה דמוכה במסכת תמיד (פ"ב) מ"מ לא היו מקדשין צבילה עד שהיה יוס ומעלין הכיור ונותנים מימיו ככלי שרת וממלאין אותו מים חדשים ומקדשים מהם שהרי היה זורק דס התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו וריעה והא דפסלה להו ליה עשה כבולה שמתעין היינו כרבי ז'י ואכא אלעזר בר"ש למא דפסלי אילפא לעיל כמחלוקת צוז כך מחלוקת צוז [וכולוהו אמוראי דלעיל מודו דלכל הפחות ספיקא היו והכא מפשט פשט ועוד צריך לומר דהא דאמר אביי לעיל דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלא לינה היינו קידוש ב' אצל צמים פוסלת והאי דפסלה נמי לינה צמים אינו אלא מדרבנן דכיון דלא פסיל בקידוש לא פסיל צמים דהכל [אחד] כדאמר לעיל כמחלוקת צוז כך מחלוקת צוז]. וריביו פי' צענין אחר וזה לשונו ומאי אינו מעלהו דקאמר משום חשש עבודה היום שאם יעלהו לעבודה לילה קודם תרומת הדשן ייחיו סבורים העולם שמשקעין אותו בשקיעת החמה שלא יפסלו המים למתירין וקודם השחר שלא יפסלו לאצרים ויבא ב' לקדש ממנו למחר למתירין אף על פי שלא היה משוקע

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

כא.

כ' ביור נפסלין למתירין במתירין. פי' לרס וקומץ נפסלים מימיו בשקיעת [החמה] כמו שהמתירין נפסלין בשקיעת החמה כדאמר צאחיו מקומן (לקמן דף נז.): ביור ביון ששקעו אין מעלהו. למאי דס"ד השתא דהעלאת צבילה פוסלין לכל עבודות יש תימה דתיקשי ליה כמה משניות

דמסכת תמיד (דף כה.) שהיה מקדש לתרומת הדשן ואחיו הכהנים שהיו מקדשים כמו כן צבילה ו' ומיהו איכא לאוקמינהו כ"ר אלעזר בר"ש וימאן דפשיט לעיל כמחלוקת צוז כך מחלוקת צוז ה' והא כרבי אצל קשה אכמי היאך היו עושין תרומת הדשן לרבי וי"ל צהנים ישנים שניעורו כל הלילה ואין צריכין לקדש ומתני' דיומא (דף כג.) דמוכחא שהיה תרומת הדשן צבכהו דחתי דקאמר עלה דלך לא דההי פיים בתחילה בתרומת הדשן משום אונס שניה כר' אלעזר בר"ש אי נמי ב' י"ל שהיה להם מים ככלי שרת אחר כדי קידוש של תרומת הדשן ועוד יש לומר דמקידוש תרומת הדשן לא קשיא מדי דפסול עבודה לילה ב' דרבנן ויש עוד טעם להכשיר בתרומת הדשן טפי מנכולה לילה ז' דפירש צקוטרס צסמוך ה' עוד יש לומר דניחא ליה למפיכך מדר' יוחנן אדר"י טפי ממתניין דתמיד משום דאיכא לדחוי דסבירא ליה למתני' דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה אפי' צמים אע"ג דסוגיא דשמעתין דח' לאו הכי סבירא ולהאי פירוש ניחא השתא דלא מצי לאקשוי מצרייתהא לעיל [וע' דפליגי את רבי ז'י אלעזר בר"ש דקמני קידש צבילה צריך לקדש ציום

דמשמע הא צבילה מיחזי חזי: ביור ביון ששקעו. פירוש האי דמהני שיקוע למים היינו קודם שנפסלו דלאחר שנפסלו אמר' צפ' כל שעה (פסחים דף לז:) דלין וריעה להקדש: ביור שר'א שקעו. השתא ס"ד ללאו דוקא ה' אלא אפילו שקעו מעלהו [ומקדש] לעבודה לילה אלא צבוחא נקט הכי אע"פ שלא היה משוקע בשקיעת החמה כשר עבודה לילה אצל לצסוף דמשני ומסיק דאיכא צבייהו גזירת שיקוע ניחא דנקט שאן שקעו דאם איחא דשקעו אין מעלהו עד תרומת הדשן: כ'א' א' מעלהו דקאמר לעבודה היום. פי' שיהא כשר לקדש לענין שיעיל לו קידוש לעבודה יוס כגון קומץ ודס אצל לעבודה לילה כגון לאצרים חזי ופרץ היינו דר' חי"א בר' יוסף ומשני איכא צבייהו גזרת שיקוע כלומר לר"י אסור להעלותו גזירה שמה יפשע ולא יחזור וישקיענו דר' יוחנן א"ת ליה גזירת שיקוע ולהכי נקט שלא שקעו דאם שקעו לא יעלהו עד תרומת הדשן דלמא פשע אצל אם לא שקעו או שקעו והעלהו מקדש ממנו ור' חי"א בר יוסף לא גזר סבירא ליה דמעלהו כל שעה שירעה ולא חיישינן דלמא פשע וא"ת ולמה היו משקעין אותו כלל בערב היה להם להמתין עד סמוך לעמוד השחר כיון ב' שהיו יכולין [להעלות] כל הלילה לקדש לאצרים וי"ל (דלמא) לא ב' רזו להמתין זמן שיקועו עד סמוך לזמן פסולו דלמא פשע ולא משקע ליה בעמוד השחר וה"ה שהיו יכולין לקצוע זמן שיקוע

לעיל דף ב' ד"ה דלא צריך דהייט לאצרי' ומודה מ"י כיור. וצריך לומר דהי' נמי דכאצרי' אחימי מ"י מדרבנן' שמתע לעי' דמי הכי דלאצרי' מקדש הימנו לעבודת הלילה (ד"ה אע"ג דאסור לקדש הימנו לעבודת היום) כמו כן לרבי נמי, דבהא לא פליגי דהא לא פליגי אלא בקצות אצל צמים לא פליגי. כ' הוא לפי שיעות הקוטרים. ומ"מ קשה דמאי פריך מהא דאילפא כיון שאיני יכול להקשות רק לנשנא דאילפא להו בליה, דלמא כדריך לנשנא דלא צריך לקדשו ואליא דכאצרי' הוא ובמחלוקת כ' ולא תיקשי מדי' לר' יוחנן, ולכן נראה [כפי'] ויב"א דפי' לעיל (סס בספיקא ד"ה ממה) דמקאמר לעבודת לילה שמתע אף עבודת יוס לא, [ולפי'ן] פריך שפיר ממה נפשו דא מפרשינן דמפסל צבילת וצרי' קשיא דרבי אדרבי, ואי נמי מפרש דלא צריך לקדשו וכאצרי', קשיא ממנו לרבי, דבהא לא פליגי כיון דמודה רבי [אלעזר בר"ש] צמים דפי' מדקאמר לעבודת לילה א לעבודת היום אסור

ואפי"ה מודה דמקדש לעבודת הלילה, כמו כן נשמע לרבי (הורו'): דש"י ד"ה א' למתירין ב' אף ב' ליה אין פוסלת אלא בעמוד השחר. כ' הטעם שהמים נפסלין צבילה אינו אלא מטעם קדושת הכלי, ודי ניתן פסול ליה כיון שאר דברים הנקדשים ככלי שרת: א' ביור ביון ב' אצל קשה אבתי הארץ היו עושין תרומת הדשן לרבי ב'. [מן מדרס', צמה היו מקדשין בתרומת הדשן והיוה משמחת לה תרומת הדשן לרבי כ' עד [ככהנים ישנים שניעורו כל הלילה], ולגזירה תמוני שעה לכיור לא היה צבילת אלא יפסלו מימיו אלא כ' מי לשמיע את הקול כדמקוב ב"קו ששעתין. ואע"י דלמתי דיעתו עטמה קלף, היינו דוקא בשעת שיקוע דלקנן דקאמר שלא היו משקעין אותו עד תרומת הדשן והוא היה סוכר דבשקיעו לא היו קלף, אצל השתא לאחר לכארי' שהיה משוקע עד תרומת הדשן והיו מעלין אותו לקדש ממנו, ובשקיעה משום קלף דהשעה כ' הו"ל נפסלו כמי לוימא. וא"ת אכתי כיון דלאצרי' במתירין, תיפסל הקידוש בקיעת החמה כמו [א'המים לרבי מדי' דהיו אלניה דפסול בקדוה כמות צמים, וי"ל דלפי' כ' רביט יוחאל שמיטת דפי' דלאצרים במתירין אינו אלא מטעם גזירה דיהא תלמודא מה טעם עבדו אצרים במתירין ובי עדימי מים קדווש עובדת אצרים טפי מאצרים גוסייה, אלא אין לו קן צדיו אלא משום דרגיין לנרך אצרים אטו לנרך מתירין דלי שרת לקדש ממנו למחר לנרך אצרים כ' העלהו צבילה ושקעו בעמוד השחר אחי לקדשו ממנו לנרך מתירין, ואפי' דכאצרים גוסייה לא גורין אותו מתירין, האם היינו עטמה דודאי לא אחי למעט להשאות מתירין לאצרים לענין לילה אין קר בר הוי אכרי' [בדכתי' ויחא] א' על מוקדש על המזבח כל הלילה וצבי מתירין תמי' (סס א' ה.) ציום זכות, אבל נצי מים של קידוש שפיר אחי לאחלוטי דפי'. והשתא נמי ניחא דדוקא צמים שייך למיגור דפי', אבל בקדוה גוסייה לא שייך למיגור לאותו שמתעדי על שנספסל בקיעת החמה למתירין ומ"מ כ"ר הא לאצרים דלמאי ניחא לה אי משום שלא יעשה עבודת מתירין צאחיו קידוש קודם לית עמוד השחר, הא מתירין צבילה ליכא, ואי למחר כבר פסול ליה אחיו קידוש צבילת עמוד השחר אף לאצרים, אבל [בקדוה] [צמים] ששייך כ"ן שיקוע איכא למיגור פנין שיש למחר כן אכתי [ב'ן] מתירין קדוהם שחזו צמן צמים ששקע בעמוד השחר, ולכן אמר המים אף לאצרים של לילה דאי לא אף לא קיימה אה. ח"ת קסא מבחיטה דלעיל דף ע"י דקמני (בבבלי' קדוש צבילה כ', ועי' ה"ה) א"כ א"כ מעלהו צבילה, וי"ל דניחא ליה להקשות דר' יוחנן, אדר"י ויתקשר וניחא שפיר שאינו עושה אצרים במתירין. ועי"ל דמיירי שקדשים ככלי שרת ולכן חיי לעבודת לילה אצל הכה מיירי כיור. ובי"ה היה גוסייה חקיק' כן מ"ש כלי שרת ממי כיור, [ולפי'ן] היה אפי' שאלן או אלא מטעם גזירה ניחא דדוקא צמי כיור איכא למיגור לא אטו הא דפי' לפי שרגילין סולג לקדש ממנו, אבל כלי שרת שאין רגילות לקדש ממנו לא רזו למיגור. השתא דלמאי לא הכי שזי טבל לומר דלרבי קידוש דתמונת הדשן היה ככלי שרת דלא גורו דפי' ולא לצורך למיחש כהני שמוקיע ע"כ:

גב א מיי פ"א מהלכות פרה הלכה ד':

ב מיי פ"ה מהלכות ציאת מקדש הלכה ז':

גב ג מיי שם הלכה יא':

‏

תורה אור השלם

1. ורחצו אתרין וקביו מקטנו את ידיום ואת רגליהם:

שמות ל, יט

‏

מוסף רש"י

מטמאין היו. ונענין היו צו כן שכן: שהיו אמורים במעורביו שמש היתה נעשית. ולרבנן טבול יוס כ"ר, דנפקא לה מפרוסי דקרא והוא הסטור על הטמא, טטור מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יוס כשכר צפרס, מכדי צטטור שקטקין ואמי דכתיב לעיל מניה ולקח אובי וטבל צמים א"ש טטור למא לי למיחדו ולתמכתו והוא הסטור, ליכמוד והוא על הטמא, אלא טטור כל דסו, ואשכחן טבול יוס דלקריי טטור דלמכיו ודחן צמים וטטור (תרגומי כב.):

‏

שיטה מקובצת

לאברים כאברים וא"ת והיכא דשקטו בעמוד השחר למא נפסלו אף למתירין, אע"י דנפסלים צבילה מועיל שקיעה מנעם וריעה מדי דהוי אחים שנטמאו דלמתי' (פ"ה דף ע' א') שתיקן בתקוה וטוהרין אלאה אמרי' דשריעתן מטהרין, וי"ל דלין וריעה להקדש (פסחים דף כז:) וא"ת ולר' קיאל בר יופק א"ת הוי מי כיור נפסלין למתירין כבעלמא לנרך תרומת הדשן צבילה, וי"ל דהאי דכבר נפסלו שבעלמא לנרך תרומת הדשן א"ת הוי מועיל לקדוש ונכחות המים לא היה מועיל הקידוש כי אם לאצרים, וא"ת ממה היו מקדשין למתירין למחר, וי"ל דלמחר היו מתניין אותו מים שנפסלו ככלי שרת אחר וחזר ושוקע הכיור צבור ומתלאין מים דמתנין למתירין, וא"ת הא דתמן (ד"ה א' א' א"ת והיה עושה) מוכיח לכור פי' כדי לחזור ולשקעו כטור בעמוד השחר, לא היה מועיל אותו שיקוע כי אם לקדש אותו צמים [שנמחקתו] [במקורות] אצרים, וא"ת כיון דמ"מ היה צריך לחזור ולתלאת מים חדשים למתירין דפי' א"כ לאחר תרומת הדשן לא היו משקעין אותו כלל כיון לאותו שיקוע לא היה מועיל למתירין ויפסלו אף לאצרים ומד לאחר עמוד השחר יתאבד מים חדשים לנרך מתירין ולנרך אצרים, וי"ל דהשום הכי לא עבד הכי שאין מציאין קדשים צבית הפסול או פעמים שמתקנאין הרבה כהנים כ' (הורו'): והאמר רב א"א יוחנן ב'ו' מדרש פסני בעבודת הליילה. אלאה חזי ולאצרים, ואין לומר דהאזא לאצרי' ורי' דהכא איירי אליהו דרבי, דקס"ד השתא דלמחר אינו מקדש הפי' הוא דאילפא צבילה ואסור לקדש. [וא"ת] ואכתי מאי מוקן דמ"מ איחא דהאי' (כצ"ה) [כאצרי'ן] לפי שיעות הקוטרים דפי' לעיל דף ב' ד"ה דלא צריך דהייט לאצרי' ומודה מ"י כיור. וצריך לומר דהי' נמי דכאצרי' אחימי מ"י מדרבנן' שמתע לעי' דמי הכי דלאצרי' מקדש הימנו לעבודת הלילה (ד"ה אע"ג דאסור לקדש הימנו לעבודת היום) כמו כן לרבי נמי, דבהא לא פליגי דהא לא פליגי אלא בקצות אצל צמים לא פליגי. כ' הוא לפי שיעות הקוטרים. ומ"מ קשה דמאי פריך מהא דאילפא כיון שאיני יכול להקשות רק לנשנא דאילפא להו בליה, דלמא כדריך לנשנא דלא צריך לקדשו ואליא דכאצרי' הוא ובמחלוקת כ' ולא תיקשי מדי' לר' יוחנן, ולכן נראה [כפי'] ויב"א דפי' לעיל (סס בספיקא ד"ה ממה) דמקאמר לעבודת לילה שמתע אף עבודת יוס לא, [ולפי'ן] פריך שפיר ממה נפשו דא מפרשינן דמפסל צבילת וצרי' קשיא דרבי אדרבי, ואי נמי מפרש דלא צריך לקדשו וכאצרי', קשיא ממנו לרבי, דבהא לא פליגי כיון דמודה רבי [אלעזר בר"ש] צמים דפי' מדקאמר לעבודת לילה א לעבודת היום אסור